

KAPITOLA 1

A kdo co posral?

Mluvím o nás. Celkově. O lidech. Dokonalá lidská stvoření, která o sobě tak často pochybují. Což nechápu. Koukněte se třeba na olympijské hry – rychlí a vytrvalí, silní, ohební, krásní.

Lidé mají od přírody dar vynikat téměř ve všem. A to, na co nestačí, si prostě vymyslí. Ano, lidé jsou inteligentní dokonalá stvoření. Právě proto je tak nepochopitelné, že právě my, lidé, ničíme svou vlastní zemi. Svou půdu pod nohama, vítr nad hlavou, vodu v korytech.

Kdo vůbec jsem, že vám tu vykládám takové nesmysly? Jsem jednou z těch, kteří se v současné době snaží napravit naše chyby. Abych to řekla stručně, naše lidská rasa chce všechno. Auta, domy, teplo, světlo, jídlo. Ještě víc jídla. Chceme víc oblečení, více tepla, více zábavy, další auta, klidně i dva domy, když jeden už máme. Chceme tužky, propisky, papíry, toaleták, oblečení, ještě více oblečení, mycí prostředky, boty, sekačky, pily. A takhle bych mohla pokračovat věčně.

I když, tohle by nebyl zas takový problém. Jen to chtějme. Opravdový problém je ten, že je nás stále víc a víc. A ne jen tak lineárně, ale exponenciálně. Je nás stále o tolik exponenciálněji více, až mám pocit, že z toho té naší Zemi asi hrábne.

A proč si to myslím? Dějí se různé věci. Začíná to maličkostmi. Třeba že jdete po ulici a kolem vás letí igelitový sáček. „*Sakra. Proč kolem mě letí igelitový sáček?*“ – pomyslíte si. Pak jdete dál a na zemi leží obal od sušenky, plastová láhev, posmrkaný kapesník. Člověk si zvykne, že. Někdo to uklidí. Takže prostě jdete dál, a jak měsíce plynou, občas se

vám těžko dýchá. Jindy vás pálí oči. Lidé to mnohdy neumí pojmenovat, ale já vám to prozradím. Říká se tomu smog. Ozon nebo oxidy síry a dusíku. Nevidíme je, takže nám zas až tolik nevadí. Ale když pak uteče pár let a vy vidíte stále méně sněhu, slyšíte o častějších vlnách veder, záplav, lavin, hurikánů, tajfunů, pak se nad tím pozastavíte a možná vám něco začne pomalu docházet.

Kdo že tedy jsem? Jmenuji se Nat. Natalie Petersonová. Jsem drobná studentka, kterou byste ve frontě na oběd jednoduše přehlédli. Mám špinavé blond vlasy, které se každý den krotí trochu jiným směrem, krátké nohy, metr šedesát pět a docela vhodnou postavu. Tím to bohužel končí. Žádný chlap o mě nezavádí pohledem, takže sama sebe řadím do škatulky – nepřitažlivá, fádni.

Studuji na přírodovědecké fakultě fyzikální atmosféru a asi jako každý v mém věku hledám smysl svého života. Odpověď na otázku, co mám vlastně se svým životem dělat – tím mírně narážím na přesně daný studentský režim, který končí dnem „vypadni, tady máš vysvědčení/diplom a teď se poprvé v životě začni rozhodovat sám“. Každý den si říkám, v čem bych tak mohla v životě uspět. Vlastně, abych byla upřímná, znám spoustu lidí, kteří jsou na tom ještě hůř, což mě uklidňuje.

Studuji environmentální vědy. Pro ty, kteří tento pojem nedokážou ani vyslovit, je to ochrana životního prostředí (laicky ekologie, i když ekologie je doopravdy nauka o chování a vztazích mezi zvířaty). Nevím, jak to někdo mohl někdy zaměnit, ale já si také často pletu kanisterapii a kinéziologii.

Každopádně, když jsem se na střední rozhodovala, co se mnou v životě bude, „ekologie“ byla zcela jasná volba. Přes nářky všech mých příbuzných, a dokonce i rodičů jsem si šla